

**Chương 496: Rizaira (14) - Mặt Trời (Sunday)
Và Mặt Trăng (Monday)**
(Số từ: 3329)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:54 PM 18/07/2023

Tại trung tâm của Làng Rizaira, có tòa thị chính.

Tòa nhà trung tâm này đóng vai trò là nơi gặp gỡ của dân làng trong các lễ kỷ niệm và cũng là nơi mọi người tụ tập khi tôi đến Rizaira lần đầu tiên.

Tòa thị chính náo nhiệt với hoạt động, cho dù đó là những người dân làng lớn tuổi trao đổi những câu chuyện trong những tháng mùa đông nhàn rỗi hay những đứa trẻ tụ tập trong giờ chơi.

—Một buổi tối muộn.

Mặc dù đó không phải là một bữa tiệc, nhưng dân làng đã tụ họp lại khi nghe tin tôi, vị khách quý của họ, sẽ sớm rời đi.

"Chúng tôi sẽ nhớ cậu, đứa trẻ thân yêu."

"Hãy cẩn thận mọi lúc mọi nơi. Cậu rất mạnh mẽ, cậu sẽ thành công trong bất cứ điều gì bản thân theo đuổi."

"Đi vào giờ này ư? Tại sao không đợi trời sáng?"

Các trưởng lão ôm lấy tôi và vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Trong khi một số lo lắng về sự ra đi vào ban đêm của tôi, hầu hết, biết đó là quyết định của Luna, chỉ gật đầu và giữ im lặng.

"Cậu đã nỗ lực rất nhiều."

"Có vẻ như cậu đang rời đi mà không thực sự nghĩ ngợi."

"Để tôi đi lấy ít khoai tây cho cậu. Chờ một chút."

"Tôi sẽ gói ít thịt khô cho cậu. Đợi ở đây."

Đàn ông và phụ nữ vội vã trở về nhà của họ, trở về với những túi đầy thực phẩm bảo quản cho chuyến hành trình của tôi, nhiều hơn những gì tôi có thể mang theo.

"Sao anh đi sớm vậy, anh trai?"

"Bọn em hầu như không có thời gian để chơi với anh."

"Anh không thể ở lại đây sao?"

"Em muốn cưới anh khi em lớn lên!"

"Nhưng cậu đã hứa cưới tôi mà!"

"Ugh, cậu thật xấu xa, Ulf!"

Bọn trẻ cãi nhau, tạo nên một âm thanh hỗn loạn.

Tôi chưa bao giờ tốt với trẻ con và hiếm khi chơi với chúng.

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi đã bị ép buộc phải tương tác với chúng và thấy mình bị chúng làm phiền suốt cả ngày.

Tôi chào tạm biệt từng người và cuối cùng đối mặt với Arta và Lena.

"Đã đến lúc phải rời đi rồi ư?"

"Vâng, đúng vậy."

Arta không đa cảm, giống như tôi vậy.

Tuy nhiên, anh ấy đã đánh giá một cách sắc sảo hoàn cảnh của tôi và hướng dẫn tôi đi theo con đường thích hợp.

Arta và tôi đã chia sẻ một lời tạm biệt vô cảm.

Chúng tôi chỉ đơn giản là bắt tay nhau.

"Có thể các phước lành của Mặt trời và Mặt trăng sẽ đi cùng cậu."

Bằng một giọng thì thầm nhỏ, chỉ mình tôi nghe được, Arta thốt ra những lời đó.

Như tôi đã nghi ngờ, Arta biết về Nhật Nguyệt Tộc, không giống như Lena.

"Đáng lẽ cậu có thể ở lại lâu hơn một chút. Nhưng tôi đoán cậu có lý do cho sự ra đi đột ngột này."

"Tôi đồng ý."

Nước mắt Lena trào ra khi cô ấy nói. Theo nhiều cách, Lena là hiện thân của cô gái thôn quê mà tôi đã hình dung về cô ấy.

Cô ấy đã chăm sóc tôi từ một khoảng cách thoải mái, không bao giờ quá gần cũng không quá xa.

"Tôi chưa bao giờ có cơ hội để hỏi tại sao cậu không thể đi cùng với Ellen."

Lena lau nước mắt và nở một nụ cười.

"Dù sao thì mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Tôi biết rằng niềm tin đơn thuần không đảm bảo kết quả đó.

"Nếu không, tôi sẽ tìm cách."

Nhưng không có mức độ tự tin đó, không có gì có thể đạt được.

Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Tôi sẽ chắc chắn về điều đó.

Mặc dù tôi đã ở lại Rizaira khá lâu, nhưng lời tạm biệt của tôi rất ngắn gọn.

Chia tay không nên nán lại.

Với rất nhiều món đồ mà dân làng đã tặng cho tôi, cuối cùng thì Luna chỉ gói những thứ cần thiết vào ba lô của tôi.

Với chiếc ba lô khoác trên vai, tôi buộc chặt cuốn sách cuộn mà tôi đã lâu không dùng đến quanh eo một lần nữa.

Tôi thay bộ quần áo du hành mà tôi đã mặc khi mới đến Rizaira. Mặc dù tôi đã không sử dụng chúng trong một thời gian, nhưng Luna vẫn giữ chúng sạch sẽ.

Khi tôi lên đường, dân làng vẫy tay chào từ xa.

Ở ngoại ô Rizaira, chỉ còn lại Luna và Ronan với tôi.

“Anh yêu.”

Khi nghe những lời của Luna, Ronan gật đầu.

Ronan Artorious đứng trước mặt tôi. Dáng người mạnh mẽ, toát ra khí chất nam tính mạnh mẽ, giống một chiến binh hơn là một dân làng.

Anh ấy là một người đàn ông ít nói với cách cư xử nghiêm túc nhưng đôi khi lại thể hiện sự dịu dàng lạ thường đối với Luna.

Luna cũng không đặc biệt nói nhiều, và Ronan thậm chí còn ít nói hơn.

"Reinhardt."

“Vâng.”

Anh đặt tay lên vai tôi.

“Con có đủ tự tin để làm cho Ellen hạnh phúc không?”

Câu hỏi thẳng thắn của anh ấy khiến cổ họng tôi như nghẹn lại.

Câu hỏi của anh ấy vừa thách thức bao nhiêu thì tôi cũng khó trả lời bấy nhiêu.

Tôi không biết tương lai sẽ ra sao.

"Thành thật mà nói, không thực sự."

"..."

Nếu tôi chết hoặc Ellen chết, cả hai chúng tôi sẽ không vui.

Tôi không chắc làm thế nào để hàn gắn mối quan hệ rạn nứt của chúng tôi, bắt đầu từ đâu hoặc nên làm gì.

"Nhưng con sẽ làm tất cả những gì có thể. Nếu điều gì đó dường như là không thể, con sẽ tìm ra cách."

Tôi không biết làm thế nào để đảm bảo hạnh phúc cho cả hai chúng tôi, nhưng tôi sẽ cố gắng, giống như tôi đã làm khi đạt được Master Class và đạt được mục tiêu của mình.

Nếu không có cách nào, tôi sẽ tạo ra một cách.

Tôi không tự tin nhưng tôi luôn nỗ lực tìm ra giải pháp và tôi đã thành công.

Đó là điều tốt nhất tôi có thể làm vào lúc này.

Ronan im lặng nhìn tôi.

"Chà, lời khuyên tốt nhất mà ta có thể đưa ra và câu trả lời phù hợp nhất để con có thể nghe từ ta là điều này."

"Nó là gì?"

"Sau khi quan sát con một lúc, ta đồng ý."

Có vẻ như tôi đã được ông chấp nhận như một người con rể tiềm năng.

"Đi đi, Reinhardt."

Điều đó đánh dấu lời chia tay cuối cùng của chúng tôi.

"Theo mẹ."

"...Vâng."

Sau khi chào tạm biệt mọi người, Luna Artorious hướng dẫn tôi băng qua sườn núi ở ngoại ô Rizaira.

Lúc đó vẫn là mùa đông, và tôi chỉ mặc bộ quần áo vừa đến.

Nhìn lại, cơ thể tôi không thực sự bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ, nhưng lẽ ra tôi nên mang theo một chiếc áo khoác chắc chắn hơn.

Luna đứng ở rìa núi, nhìn tôi chăm chăm.

Nó làm tôi nhớ lại cái đêm tôi gặp cô ấy dưới ánh trăng khi lang thang trên dãy núi Sren. Bây giờ, khi tôi rời Rizaira, tôi lại đối mặt với Luna dưới ánh trăng.

“Con sẽ không cần phải đặt chân đến Rizaira nữa.”

“...Vâng.”

Như cô ấy nói, tôi có thể sẽ không bao giờ quay lại Rizaira trong suốt phần đời còn lại của mình.

Với sự không chắc chắn về việc tôi sẽ sống được bao lâu, lo lắng về việc bước chân vào Rizaira một lần nữa dường như là một điều xa xỉ.

Ở đây, tôi không phải là Ma vương mà chỉ là một vị khách.

Một nơi mà mối quan tâm duy nhất của tôi là những thách thức của thiên nhiên.

Trong khi cuộc sống ở ngôi làng miền núi không hề dễ dàng, Rizaira là nơi ẩn náu đối với tôi, người đã sống một cuộc đời đầy sợ hãi và cảnh giác liên tục.

Ở Rizaira, tất cả những gì tôi phải làm là tuân theo sự hướng dẫn của Luna.

Nhiều lúc tôi ước có một cuộc sống như thế này.

Nó không nhất thiết phải ở Rizaira, nhưng tôi thường cân nhắc rằng một khi mọi thứ ổn định, tôi thích một cuộc sống chỉ quan tâm đến thời tiết hôm nay và ngày mai và có đủ lương thực để chịu đựng mùa đông dài.

Tuy nhiên, thế giới này không dành cho tôi.

Tôi đã có thế giới của riêng mình để sống.

Đó là lý do tại sao tôi chỉ có thể là khách ở Rizaira, không bao giờ là cư dân.

Tôi phải đi.

"Có điều gì muốn nói trước khi đi không?"

Những điều tôi muốn nói.

Tôi muốn đặt nhiều câu hỏi và bày tỏ nhiều suy nghĩ.

Nhật Nguyệt Tộc là gì?

Mẹ là ai?

Tại sao mẹ có sức mạnh bí ẩn như vậy mà không can thiệp vào thế giới?

Nhiều suy nghĩ phức tạp chạy qua tâm trí tôi.

Nhưng có một điều tôi muốn nói.

“Con cảm thấy bức bối.”

“...?”

“Con nói, con cảm thấy oán hận.”

Nó có vẻ vô cùng tàn nhẫn, nhưng cảm xúc thực sự của tôi lúc đó là oán giận, và tôi muốn khóc.

Đúng rồi!

Tôi đã ở đây hàng tháng trời, và ngay sau khi việc thăng hạng của tôi lên Master Class được xác nhận, họ gần như đã đẩy tôi ra ngoài.

Điều này thực sự vượt quá sự oán giận! Làm thế nào bất cứ ai có thể rất nhẫn tâm?

Luna có vẻ lúng túng trước sự bùng nổ đột ngột của tôi và hơi mím môi.

"Chà, con đang bực bội. Vậy... con muốn mẹ làm gì với điều đó? Mẹ nên làm gì cho con...?"

"Không phải chuyện mẹ nên làm gì cho con. Mẹ hỏi con có điều gì muốn nói không, con chỉ nói với mẹ thôi. Con cảm thấy bực bội. Vậy đó."

"Mẹ không mong đợi con sẽ nói điều đó. Con cũng có một khía cạnh dễ thương, ngay cả khi nó không giống như vậy."

"Con cũng biết điều đó."

"...Huh."

Khi nghe câu trả lời của tôi, Luna nhìn tôi chăm chú.

“Mẹ nghĩ con sẽ hỏi về những bí mật của Nhật Nguyệt Tộc... nhưng có vẻ như mẹ đã đánh giá thấp con.”

“Con chỉ là con người, sau tất cả.”

Thành thật mà nói, tôi chỉ tò mò về điều đó.

Nhưng tại thời điểm này, nó quan trọng gì?

Bất kể tôi hỏi hay nói gì, Luna là một sinh vật bị ràng buộc bởi các quy tắc.

Những câu hỏi của tôi có thể thỏa mãn trí tò mò của tôi, nhưng chúng sẽ không thay đổi bất cứ điều gì trong thực tế.

Tôi không biết Nhật Nguyệt Tộc là gì.

“Con nghĩ Nhật Nguyệt Tộc có thể... liên quan đến ma cà rồng của Mặt trời (Sunday) và Mặt trăng (Monday) đã biến mất từ lâu.”

Tôi đã suy luận nó từ [Ngọn lửa của Tuesday] và nhận ra rằng Eleris là một Archdemon cổ đại.

Thật khó để không nghi ngờ rằng Nhật Nguyệt Tộc là một Gia tộc có liên hệ với họ, như tên gọi của nó.

Trước lời nói của tôi, Luna im lặng nhìn tôi.

"Con muốn biết sao? Về Nhật Nguyệt Tộc."

Sự tồn tại của Nhật Nguyệt Tộc.

Bí mật của nó.

"Tất nhiên, con muốn biết. Đương nhiên rồi."

Cho dù thỏa mãn trí tò mò cũng không thay đổi được gì trong thực tế.

Ngay cả khi không có gì thay đổi, tôi thực sự tò mò.

"Theo mẹ."

Luna im lặng dẫn đường.

Đêm trên núi tối đen như mực, ngay cả khi có vàng trăng mùa đông trên cao.

Nhưng cô ấy bước đi chậm rãi và đều đặn, như thể cô ấy có thể nhìn xuyên qua bóng tối.

Tôi đi theo cô ấy, đảm bảo không để mất dấu cô ấy.

Chúng tôi đến một nơi mà tôi biết rõ.

Trong suốt mùa hè, tôi đã ngồi thiền dưới thác nước.

Trong thung lũng sâu nơi lũ trẻ từng té nước.

Vì đang là mùa đông nên thác nước hùng vĩ một thời đã bị đóng băng tại chỗ, và thung lũng bị đóng băng hoàn toàn.

Luna đứng trên đỉnh thung lũng băng giá, nhìn tôi.

"Để mẹ hỏi con."

"..."

Luna do dự trước khi nói.

"Con có cho rằng bọn ta độc ác?"

"..."

"Con có nghĩ rằng bọn ta, những người trốn tránh thế giới, quay lưng lại với các vấn đề của thế giới, và thậm chí giữ cho trẻ em trong làng trong bóng tối về sự hỗn loạn đã xảy ra với thế giới, là xấu xa?"

Luna không có vẻ thích tranh luận.

"Con cho rằng không có lý do gì để nói rằng mẹ độc ác."

Không nhất thiết phải có lý do khiến họ phải hy sinh bản thân cho thế giới, chỉ vì họ mạnh mẽ

hoặc sở hữu những sức mạnh bí ẩn ngoài tầm hiểu biết.

Ngay cả khi sức mạnh của họ có thể giúp ích cho thế giới, không có luật nào quy định rằng họ phải mạo hiểm mạng sống của mình để làm điều đó.

Tuy nhiên, đúng là điều đó khá tàn nhẫn theo một nghĩa nào đó.

Tuy rằng trong lòng biết rõ, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận, trong lòng hắn mong muốn giúp đỡ một chút.

"Ít nhất, con tò mò."

"Về cái gì?"

"Tại sao phải trốn. Tại sao phải quay đi."

Tôi nhìn chăm chăm vào Luna, người đang lặng lẽ nhìn lên bầu trời.

"Con không thể không nghĩ rằng phải có một số lý do cho nó."

"..."

Cô ấy hướng ánh nhìn về phía tôi. Có một luật trong Nhật Nguyệt Tộc, và vì điều đó, họ không

can thiệp vào các vấn đề của thế giới, trên thực tế, họ không thể.

Đó là lý do tại sao, khi cô ấy cố giết tôi trong quá khứ, cô ấy trông giống như một người đã hạ quyết tâm.

Cô lặng lẽ đi về phía thác nước đóng băng.

Khi cô ấy vẫy tay, một con đường xuất hiện như thể không gian bên trong thác nước mở ra.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một không gian giống như hang động phía sau thác nước khi tôi ở dưới nó. Nó chắc chắn đã được tiết lộ bởi sức mạnh của cô ấy.

Có thể nào tồn tại một không gian như vậy phía sau thác nước này, nơi những đứa trẻ đã vô tư bơi lội và chơi đùa?

Cô ấy bước vào con đường bất ngờ mở ra, và tôi đi theo cô ấy.

Khi cô búng ngón tay, ánh sáng ma thuật màu trắng nhạt bắt đầu phát sáng trong hành lang tối.

Không, tôi thậm chí còn không chắc liệu chúng có thực sự là ánh sáng ma thuật hay không.

Luna đi giữa ánh sáng nhợt nhạt của những ngọn đèn ma thuật, cách đều nhau dọc theo những bức tường hành lang đồ sộ.

Nơi này là gì?

Nhưng tôi cảm thấy như mình đang tiến gần hơn đến bí mật của Rizaira.

"Như con đã nói, Nhật Nguyệt Tộc có liên quan đến các Chúa tể Ma cà rồng cổ đại tên là Mặt trời (Sunday) và Mặt trăng (Monday). Con biết bao nhiêu về họ?"

Trước lời nói của cô ấy, tôi gật đầu.

"Con chỉ biết rằng họ đã biến mất từ rất lâu rồi và ngay cả Chúa tể ma cà rồng cũng không biết Sunday và Monday là những sinh vật như thế nào."

—Sunday và Monday.

Giống như Eleris không biết họ là gì, tôi cũng vậy.

"Mong muốn của con người về sự bất tử là không thể tránh khỏi."

Cô lặng lẽ đi dọc hành lang.

"Đã như vậy từ xa xưa."

Khi chúng tôi đi xuống hành lang, chúng tôi nhanh chóng đến một ngách lớn.

Ở giữa nó, có một thứ gì đó giống như một miếng giẻ, nhưng không có gì treo trên đó.

Cô đi qua ngách và tiếp tục.

Hành lang lại tiếp tục, và tôi có thể thấy những hoa văn kỳ lạ được khắc trên tường.

"Trước thời đại của những ghi chép bằng văn bản, con người đã tồn tại, tất nhiên. Cho dù thông qua pháp sư, chữ Rune, nghi lễ hay cấm thuật, những bí ẩn đã có từ trước khi lịch sử loài người bắt đầu."

"Sợ chết."

"Mong muốn cuộc sống vĩnh cửu là một mong muốn chung của con người."

Trước khi tổ chức phép thuật và thực hành rộng rãi [Tăng cường sức mạnh ma thuật], rất nhiều nỗ lực đã được thực hiện trong quá khứ xa xôi để đạt được sự bất tử thông qua nghiên cứu và thử nghiệm.

"Vô số sự cố gọi đến các thế lực mạnh mẽ mà không hiểu hết bản chất thực sự của chúng."

"Đó là kết thúc của những bí ẩn như vậy."

Cuối cùng thì tôi và Luna cũng đến được một căn phòng khác sau khi đi qua hành lang.

Căn phòng này lớn hơn nhiều so với căn phòng trước.

Bên trong căn phòng là hai tác phẩm điêu khắc.

Ở bên trái, sự pha trộn giữa màu vàng và đỏ, màu sắc của chúng đan xen và xoáy vào nhau.

Ở bên phải, một hỗn hợp của ánh sáng xanh dương, trắng tinh khiết và vàng nhạt.

Không khó để suy ra chúng tượng trưng cho điều gì.

—Mặt Trời (Sunday) và Mặt Trăng (Monday).

Chúng phải là những đại diện mang tính biểu tượng.

"Ban sức mạnh và thực hiện phép lạ cho những ai tin tưởng và cầu nguyện, nguồn gốc của vạn vật và đích đến cuối cùng của những điều bí ẩn."

Đỉnh cao của sự bí ẩn.

"Thần linh."

Cô đến gần tác phẩm điêu khắc tượng trưng cho Mặt trăng (Monday) và nhẹ nhàng đặt tay lên nó.

"Trong quá khứ xa xôi, khi các vị thần không có tên, con người tôn thờ Mặt trăng và cầu nguyện."

"Họ yêu cầu cuộc sống vĩnh cửu và sự bất tử."

"Mặt trăng đã ban phước lành cho sự bất tử mà họ tìm kiếm."

"Tuy nhiên, họ không cầu nguyện với Mặt trời."

"Họ sống trong một thế giới nơi sự thống trị của Mặt trời và Mặt trăng cùng tồn tại, chỉ cầu nguyện với một sức mạnh."

"Mặt trời có thể đã coi thường những người như vậy."

"Lý do thì phức tạp, nhưng kết quả thì đơn giản."

"Muốn được trường sinh bất tử, họ đã phải trả một cái giá tương xứng."

"Mặt trăng ban phước lành."

"Mặt trời nguyên rửa một chủng tộc."

"Một chủng tộc bất tử không thể đi lại dưới ánh mặt trời, và bị nguyên rửa tiếp tục tồn tại một cách man rợ và hèn hạ bằng cách tiêu thụ máu của những sinh vật khác."

"Con có hiểu ta đang nói gì không, Reinhardt?"

Luna nhìn tôi.

"Monday, ma cà rồng đầu tiên."

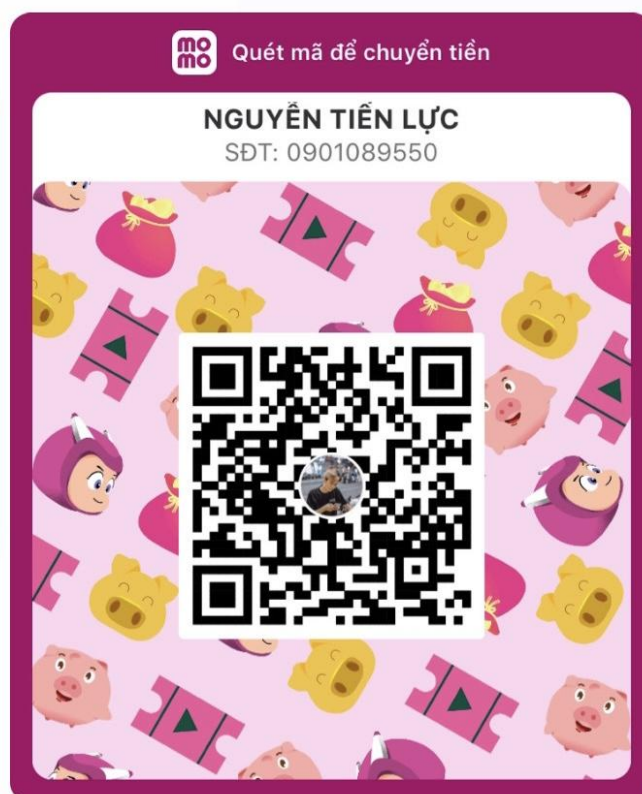
Ma cà rồng là những sinh vật có nguồn gốc từ một vị Thần.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**



NGUYEN TIEN LUC
69110000814828
BIDV-CN Đồng Tháp



Thanks For Reading